

Terapie tmou

1 SCÉNA: PROSTORY KANCELÁŘE

Výtah ještě chvíli jede, než se zastaví. Výtah promluví robotickým ženským hlasem.

VÝTAH

Třetí patro, dveře se otevírají.

Kroky na chodbě, otevření dveří. Najednou se ozve potlesk. Hlas třicátníka Marka zní překvapeně.

MAREK

Co to...

Jeden z jeho kolegů falešně vytrubuje ústy svatební pochod.

PETR:

Tu - tututuuu...

MAREK

Co je?

PETR

Tak dlouho jsi kličkoval, až tě chytli.

Marek zní překvapeně.

MAREK

Co?

ŠÉF

Kdy bude svatba?

MAREK

Čí svatba?

ŠÉF

Tvoje přece.

Marek stále nechápe, o co se jedná.

MAREK

Nevím, až budu mít holku.

PETR

Podle nejmenované sociální sítě už jednu máš.

ŠÉF

Marek řečený Třítýdeňák polapen!

PETR

To by byl titulek. Nenapíšem o tom článek? Podle mě je v týhle okurkový sezóně na hlavní stranu.

Marek už začíná ztrácet trpělivost.

MAREK
Co to pořád melete?

Šéf si odkašle a předčítá.

ŠÉF
Uživatel Marek Lichý je ve vztahu
s uživatelem Milena Dvořáková.

PETR
Tady to máš, modrý na bílým.

V Markově hlase je slyšet panika.

MAREK
Ježiš. Jak se to dává pryč.

ŠÉF
Tak musels jí to potvrdit.

Ozve se úvodní znělka počítače a zvuk klepání do klávesnice.

MAREK
To jsem teda nepotvrdil.

Odklikávání klávesnice enter zní čím dál naléhavěji.

MAREK
Ty vole, já mám zablokovanej
účet.

ŠÉF
Cha Chá.

Petr troubí na pusu svatební pochod.

PETR:
Tu - tutuúú, tu - tututúúú.

2

SCÉNA: TOALETY

Slyšíme spláchnutí, kdosi otevírá dveře, pak si meje ruce, suší si je v sušáku. Marek vyčkává - chtěl se schovat před ostatními, je na záchodě. Jeho hlas zní tedy s dutou ozvěnou, slyšíme vyzvánění telefonu.

MILENA
(V TELEFONU)
Háló? Marku?

MAREK
Mileno, co to má bejt?

MILENA
(v telefonu)
Co myslíš?

MAREK
Co asi. Přijdu do práce a
zjistím, že jsme ve vztahu.

MILENA
(v telefonu)
A nejsme snad?

MAREK
No to nejsme.

MILENA
(v telefonu)
Podle mě teda jsme.

MAREK
Nejsme.

MILENA
(v telefonu)
Dej tomu čas. Nech si to projít
hlavou, seš nevrlej, unaveněj,
vyspi se na to.

MAREK
Nemůžu se přihlásit na účet. Proč
se nemůžu přihlásit?

Milena si povzdechne. Jako by mluvila s dítětem.

MILENA
(v telefonu)
Já si říkala, že bys z toho
vycouval, tak jsem ti radši
změnila heslo.

MAREK
Vycouval, z čeho, boha?

MILENA
(v telefonu)
Z toho vztahu.

MAREK
(začíná zuřit)
Z jakýho vztahu?

MILENA
(v telefonu)
Říkals, že mě miluješ.

MAREK
Mileno, proč. Proč...

MILENA
(v telefonu)
Nechápu, proč tak šílíš. Máme asi
dvě stě lajků. A tvoje máma mě
požádala o přátelství.

MAREK
Dej mi moje heslo.

MILENA
Nech si to projít hlavou.

MAREK
Já s tebou nechodím.

MILENA
To je normální, že panikaříš, já
vím, že se bojíš závazků... Ses
tu neukázal skoro měsíc.

Marek si povzdechne.

MAREK
Víš, že jsem alergickejší na psy.

MILENA
Jsme se mohli potkat u tebe...

MAREK
To nejde, i když se spolu jenom
bavíme, tak prostě máš na sobě ty
jeho chlupy... no.

Milena mlčí, v telefonu se ozve vytí a štěkání.

MAREK
Vidíš, přesně o tom mluvím.

MILENA
(v telefonu)
Tiše, Bety. Tak se pojd'
potkat...

MAREK
Sorry, musím na poradu, dej mi to
heslo a zavoláme si pak, jo?

3 SCÉNA: ZASEDAČKA

Poposedávání na židlích, zvuk hry na mobilu, získávání
bodů se zrychluje. Ozve se odkašlání.

ŠÉF

Takže prosím... odložíme mobily,
at' to máme rychle z krku.

Lidé se vrtí na židli, zvuk hry na mobilu ustane.

ŠÉF

Tak vás vítám na poradě, začneme
statistikou, Ivane?

Ivan zní velmi zaníceně, jako jediný bere práci dost
vážně.

IVAN

(snaživě)

Takže, nejčtenější článek mám,
ehm, já. Na druhém místě zase ten
můj a třetí jsem byl taky já.

Reakce ostatních, šumí to mezi nimi, ozývají se vety jako
"ty vole, zase... jak jinak".

MAREK

Co porazilo co?

IVAN

No, tak první článek jak chutná
německému ovčákovi kloubní výživa
porazilo fotosoutěž o rybářský
úlovek roku.

MAREK

A jak mu chutná?

IVAN

Co?

MAREK

Tomu ovčákovi, ta výživa, dělal
si s ním asi rozhovor nebo jak to
bylo.

Šéf unaveně vzdychne.

ŠÉF

Marku, neprovokuj. Ivane, díky.
Tak co, co tady máme - kdo pojede
na výjezdy... Petře?

PETR

Já nemůžu, slíbil sem víkend
Radce s dětma.

KOLEGA 2

Já to samý... sorry, nemůžu.

ŠÉF

Tak Marku, Ivane...

IVAN

No tak já pojedu na masopust,
večer stihnu i ten bál. A v
neděli hrajou Draci proti Motoru.

ŠÉF

Bezva, Marku? Co sem říkal o těch
mobilech.

Marek odloží telefon na stůl.

MAREK

Pardon, jsem se snažil uhádnout
svý heslo... no já nevím, mohl
bych napsat něco o internetový
bezpečnosti nebo o stalkingu.

ŠÉF

Neměl sis náhodou připravit
nějaký valentýnský téma?

MAREK

To je valentýnský téma! Všechny
vztahy končí takhle.

ŠÉF

Takže nemáš nic...

MAREK

No... mohl bych udělat rozhovor
se zvířatama v zoo, jak jsou
spokojení se servisem.

Šéf si povzdechne.

ŠÉF

Ech...Tak bud' sestavíš černou
kroniku, veletrh ekoplen nebo je
tu pobyt ve tmě.

MAREK

Tak ty ekopleny.

IVAN

(podlézavě)

Tos vybral dobře, to bude čtenáře
zajímat.

MAREK

To byl vtip, Ivane.

4

SCÉNA: KANCELÁŘ

Marek a Petr jdou po chodbě. Vstupují do kanceláře, zavírají za sebou dveře.

MAREK:

To je zase nesmysl... Měl jsem si
vzít tu černou kroniku.

Posadí se do židlí.

PETR:

Hele, našel jsem ti propagační
video.

Slyšíme hlubokým hlasem zpívané Ohmmm, pak kdosi recituje
verše sanskrtu. Ozve se cinkání na tibetskou misku,
tříkrát- a tichý hlas majitele terapie tmou. Mluví se
snahou o to, aby jeho hlas zněl melodicky a moudře.

MAJITEL

Představte si, že jste sami
uprostřed tmy, několik dní, máte
čas jen sami na sebe. Zavedli
jsme prastarou metodu yangjig.

Do toho se ozývají vibrace telefonu.

MAJITEL

Ekologická tma, prevence proti
poruchám metabolismu,
kardiovaskulárním chorobám, proti
onkologickým změnám.

Jeho hlas pokračuje v podkresu.

PETR

Tak už je ten váš vztah
komplikovanejš, asi že jí to
nebereš.

MAREK

Tak to je první dobrá zpráva dne.

MAJITEL

Dopřejte si tmu, zasloužíte si
odpočinout v jedné z našich
moderně zařízených svatyní -
svatyně Měsíce, Slunce, Země nebo
Venuše, i dalších planet... podle
toho, co vás trápí. Zdraví,
vztahy, kariéra...

Nyní se ozve zvonění telefonu.

PETR
Ty vole, teď volá mně. Co jí mám říct?

Marek vypne propagační video, zvuky relaxační hudby v podkresu ustanou.

MAREK
Že jsem pryč někde, nevím. Něco si vymysli.

PETR
No ahoj Mileno, ahoj... Hele, Marek tu není. Vážně... odjel na terapii ve tmě... no ne, nekecám. Asi si chce srovnat ten vztah váš novej. No... přesně tohle mi neřekl, ale odjel do svatyně Venuše. Tak jo, ahoj.

Típne telefon.

PETR
Chudák holka.

MAREK
Jak chudák holka, chudák já!

5 SCÉNA: HOSPODA

Marek je v hospodě, podle hluku tak čtyřka. Hlahol přioopilých hlasů, slabě zvuk televize. Hlasy Marka a Petra jsou alkoholem zpomalené.

PETR
Marku... Já už budu muset jít. Fakt, ty bys měl jít taky-

Zní opile, Marek také.

MAREK
Petře, nemohl bych přespat u vás?

PETR
Hele, sorry, Radka by neměla radost.

MAREK
Když já nemám kam jít...

PETR
Bydlíš pět minut odsud, voe.

MAREK
Já ti mám tak vošklivej byt.

PETR
Zase přeháníš...

MAREK
Tak se pojd' podívat. No pojd'.
Máš to cestou...

6 SCÉNA: MARKŮV BYT

Zvuk klíče v zámku, kdy se skoro musí vyrazit dveře, aby se člověk dostal dovnitř.

PETR
(opile, trochu přehání)
Tyjo, to je fakt ošklivej byt.

MAREK
Jsem to říkal.

PETR
Ale opravdu ošklivej.

MAREK
Zase je opravdu levnej.

PETR
To by spíš měli platit tobě, že
tady žiješ.

MAREK
Navrhnu to.

PETR
Zouvat se asi ani nemusím.

MAREK
To fakt ne.

Ozve se neidentifikovatelný zvuk. Skřípání a zároveň hučení. Dupání.

PETR
Co je to za zvuk?

MAREK
To je výtah... zrovna projíždí za
mým záchodem.

Otevírání dveří, zvuk skřípání a rumplování zesílí.

PETR
(nadšeně, nevěřicně)
Nekecáš, fakt ti za záchodem
jezdí výtah!

MAREK
Bych mohl poprosit o zbudování
speciální zastávky.

PETR
Máš alespoň hezkej výhled?

Odhrnování záclon.

PETR
To jsou jatka?

MAREK
Jo.

PETR
Ale zas okna na východ... to sem
ráno chytáš sluníčko, ne?

Odhrnování dalších záclon.

PETR
To je hřbitov?

MAREK
Ale to sluníčko chytám.

PETR
Ježiši. Tak já zavolám Radce. Ti
ustelem na gauči.

7 SCÉNA: LESNÍ CESTA

Dlouhý kašel. Slyšíme těžké oddechování, Marek asi není zrovna sportovec a cesta v terénu není nic pro něj. Slyšíme zvuk deště a projíždějící auta kolem. Znovu se rozkašle.

MAREK
Haló, dobrý den, Marek Lichý. Já
jsem volal na tu terapii, jak to
bylo na poslední chvíli. Prosím
vás, já stojím u nějakýho
skautskýho tábora a teď nevím,
kudy kam.

MAJITEL
(v telefonu)
Počkejte... a kde stojíte?

MAREK
No... tak je tu jenom les. A na
chatce je napsáno číslo 6.

MAJITEL
(v telefonu)
Jo, tak to jste u Merkuru.
Moment, už vás vidím.

Nahlas.

Majitel mluví nepřirozeně bodrým, modelovaným hlasem. Rád se poslouchá, protože vnímá moudrost svých slov.

MAJITEL
Dobrý den, Vrážel. Vy ste si objednal Venuši... to je chatka číslo tři... si jen skočím pro klíče, pojd'te se mnou, necháte si tam věci. Měl jste pravdu, býval to skautskej tábor, ale uvnitř jsou chatky plně moderní, to uvidíte.

MAREK
Dobře... díky.

MAJITEL
Vy jste v telefonu říkal, že jste spisovatel, je to tak?

MAREK
To sem já.

MAJITEL
To je pak jasný. Celý dny u monitoru a v noci ne jinak. To se nedivím, že si vás tma zavolala, vám se po ní musí vyloženě stýskat.

Marek přemýšlí, co by k tomu dodal..

MAREK
Hm... Ano, přesně tak to bylo.

Vcházejí z exteriéru do interiéru.

MAJITEL
Tak tady si necháte ty věci... mobil, počítač ... to je hrůza, kolika přístroje se nám společnost snaží zabránit myslet.

Marek odkládá přístroje do poliček. Přehrabování v batohu.

MAREK
No mám tady to nahrávátko, já jsem s ním zvyklej pracovat.

Majitel zkouší, zapne nahrávání - slyšíme jasně rozpoznatelné pípnutí nahrávacího přístroje.

MAJITEL

To bohužel nejde. Podívejte,
svítí tomu displej. To by úplně
pokazilo léčebný účinek.

MAREK

Ale já... potřebuju to, vážně já
si tam zaznamenávám myšlenky.

MAJITEL

No dobře, tak to nějak přelepíme.
Chcete nějaký nástroj s sebou?
Máme ukulele, triangl a bubínek.

MAREK

Ne, děkuju, já nemám hudební
sluch.

MAJITEL

Každopádně, máte tam nahrané
mantry na kazetě, kdybyste chtěl
něco poslouchat.

MAREK

Díky... uvidíme... já se těším na
ticho.

Slyšíme jejich kroky venku. Marek už jako by si chystal
článek. Novinářsky se "nenápadně" ptá majitele.

MAREK

A.. Co sem jezdí za lidi?

MAJITEL

Tak obecně asi lidé, kteří něco
hledají...

MAREK

Jsem myslel spíš chlapi,
ženský... kolik asi let.

MAJITEL

To se takhle nedá říct.

MAREK

Aha... a jak vás to napadlo,
tenhle byznys?

MAJITEL

(ledovým hlasem)
Tohle není byznys.

MAREK

(omluvně)
Tak jsem to nemyslel...jaká byla
váše cesta, co vás dovedla...sem.

Majitel se několikrát zhluboka nadechne a vydechne, pomáhá mu to ke zklidnění mysli.

MAJITEL

No já... já sem sám byl ve tmě...týden, pak měsíc, a to víte...časem jsem přišel na to, že ve tmě vidím jasněji, než za denního světla. Jestli víte, co tím myslím.

MAREK

(lže)
Samozřejmě.

MAJITEL

Tma mi dopomohla k rozvodu, na který bych za světla neměl sil. Změnilo mě to tak, že jsem chtěl tuhle zkušenost předávat dál.

MAREK

A co se vám stalo...
nejzajímavějšího?

MAJITEL

To asi to... nechte, pak byste měl už očekávání...

MAREK

Prosím, mě by to hrozně zajímalo.

MAJITEL

Dobře, no... tak jsem viděl nechci říkat, že anděle, ale bytosti světelné s křídly.

MAREK

A... co vám řekly?

MAJITEL

Předaly mi toho hodně, odpovědi... ale pochopitelně, jsem jim nerozuměl.

MAREK

Aha...

8

SCÉNA: PŘÍCHOD DO CHATKY

Kroky po dřevěných schůdcích, otevírání dřevěných dveří.

MAJITEL

Tak vidíte, chatky jsou nové, zrekonstruované. Tohle je takzvaná přepouštěcí chodbička.

MAJITEL

To abych vám sem nepustil světlo, až vám budu nosit jídlo. Tady v minikuchyňce si můžete udělat čaj. Postel je povlečená. Já se za vámi stavím zítra ráno se snídaní. Tak dobře, až zavřu dveře bude tu úplná tma. Jste připraven?

MAREK

Jasně. Nebo moment, já si akorát lehnu.

Dveře se zavřou, cvaknutí vypínače.

Marek se uvelebuje v posteli. Labužnický si zívne.

Ozve se pípnutí diktafonu.

Marek si odkašle.

MAREK

Tak jsem tu. Opravdu tu není vůbec vidět. Nevidím ani svoje ruce, když si je dám těsně přes nos. Nic. Přemýšlím, kdy jsem naposledy vůbec nic neviděl. Takovou tmou opravdu nepamatuju. Je to až něčím hrozivý, fascinující.

Marek si znovu dlouze zívne.

MAREK

A uklidňující zároveň. Zvláštní, že něco může být hrozivé, fascinující a zároveň uklidňovat. Hmm. Jsem nějaký zmožený.

Marek si opět zívne.

MAREK

Opravdu fascinující.

Marek se odmlčí. Po chvíli začne potichu oddechovat a záhy na to chrápat.

A chrápe a chrápe.

9

SCÉNA: CHATKA

//Zvukový předěl tvořený nahranými mantrami a hrdelním zpěvem tibetských mnichů.//

Ozve se opatrný hlas majitele.

MAJITEL
(zpoza dveří)
Nelekněte se, já teď zaklepu.

A lehce jako vánek zaklepe na dveře. Marek ale pořád chrápe.

MAJITEL
Haló?

Pořád chrápání.

Majitel zaklepe silněji. Marek sebou trhne a leknutím zařve.

MAREK
Aaaaa!

MAJITEL
Klid klid, to jsem, já.

MAREK
Ježiši. Já chvíli vůbec nevěděl,
kde jsem.

MAJITEL
Jste na terapii tmou. Úspěšně
jste překlenuj první den.

MAREK
Cože?

MAJITEL
Tak jak se cítíte?

Marek zívne.

MAREK
No, celkem fajn.

MAJITEL
To rád slyším. První den bývá
často náročný. Mozek projektuje
různé věci.

MAREK
No, to ani ne.

MAJITEL
Vyvstanuly vám nějaké otázky,
nebo myšlenky, o kterých byste si
rád pohovořil?

MAREK
Eee....to ani ne. Ale chtěl jsem
se zeptat ještě na ty anděle.

MAJITEL
Světelné bytosti s křídla.

MAREK
Jo, ty. Když jste jim nerozuměl,
co na tom bylo tak fascinujícího?

MAJITEL
Člověk může rozumět i jinak, než
rozumem.

MAREK
Aha.

Ticho. Majitel cítí Markovo zklamané očekávání, proto se
rozhodne přihodit další niterní prožitek.

MAJITEL
Taky mi umožnili astrální
cestování. Nebo tedy přesněji
jsem opustil tělo a mohl se
pohybovat časoprostorem.

MAREK
Aha... a kam jste se dostal?

MAJITEL
Dostal jsem se na takovou
planetu, cizí planetu...

MAREK
A na kterou?

MAJITEL
To nevím. Ale vím, že byla
kulatá.

MAREK
To mohl bejt Mars, třeba.

MAJITEL
To mohl. Musím ještě za
ostatními. Tady u vchodu vám
pokládám večeri.

MAREK
Ok.

MAJITEL
Jestli ode mě nic nepotřebujete,
tak já zase půjdu.

MAREK
Tak fajn.

Za majitelem se zavřou jedny, poté i druhé dveře. Ozve se
otočení klíče v zámku.

Marek se hrabe v peřinách.

MAREK
Kde to sakra je.

Ozve se pípnutí diktafonu, ten přehrává nahraný záznam.
Slyšíme lehce modulovaný, nahraný Markův hlas.

DIKTAFON
Nevidím ani svoje ruce, když si
je dám těsně před nos. Nic.
Přemýšlím, kdy jsem naposledy
vůbec nic neviděl.

Zrychlené přetáčení záznamu.

DIKTAFON
Zvláštní, že něco může být
hrozivé, fascinující a zároveň
uklidňovat. Hmm. Jsem nějakej
zmoženej. /Marek si zívne/....
Opravdu fascinující.

Marek si povzdychne.

MAREK
To je na Pulitzerovu cenu,
opravdu.

Zrychlené přetáčení záznamu. Pak se z diktafonu ozve velmi
hlasitý zvuk.

DIKTAFON
/Hlasité Markovo chrápání./

Marek stopne záznam.

MAREK
To není možný.

Znovu zapnutí diktafonu.

DIKTAFON
/hlasité chrápání/

MAREK
Tohle nemůžu bejt já.

DIKTAFON
/hlasité chrápání/

Zrychlené přetáčení záznamu.

MAREK
To zní, jako by mě někdo škrtil.

DIKTAFON
/hlasité chrápání/

MAREK
Hmm, dokonce několik hodin.
Zázrak, že jsem vůbec naživu.

Vypnutí záznamu, Marek se protáhne, křupne prsty. Marek se postaví a opatrně našlapuje tmou.

MARK
Ták, pravá levá. Ježíš, to je
divný.

Marek do něčeho narazí.

MAREK
Jau. Co to tady je, sakra?

Marek postupuje dál. Opět do něčeho narazí. Marek si ohmatává předmět.

MAREK
Jsem došel...zpátky do postele.

Další kroky. Další srážka s předmětem.

Otevře dveře. Zvuk zipu. Zvuk čůrání.

MAREK
No, jenom doufejme, že si nečůrám
do té postele.

Zapnutí zipu, váhavé kroky zpět. Posazení na postel.

MAREK
Tak, a do práce.

Zapnutí diktafonu.

MAREK
Jsem ve tmě. Tma, tma. Nevím
kolik je hodin a nemám ani jak to
zjistit. Člověk má pocit, že může
všechno a taky nic. Kdybych teď
začal jódlovat, budu o tom vědět
jenom já. Co mě ale napadá...
chtěl bych se podívat na mobil,
což bych našim čtenářům řekl
třeba tak, že je těžké se vzdát
sociálních vazeb. Nebo vlastně
vám, našim čtenářům bych spíš
řekl, že bych se rád podíval na
mobil, abych...

Marek si povzdechne.

MAREK

...bych se mohl kouknout, jestli třeba nejsem ženatej. No nic... Málokdo o tmě přemýšlí. Třeba, že uvnitř našich těl je taky tma, ale všichni si představujeme, že je tam vidět. Naše tělo taky pracuje potmě, čili je pro nás tma vlastně přirozená... protože v matčině břiše byla také prvotní tma.

Marek se odmlčí.

MAREK

Bože, to jsou kecy.

Marek si přisune misku s jídlem.

MAREK

Tak ted' jím.

Ozývá se chroupání.

MAREK

Říká se, že člověk jí očima. Když ale nevidí nic, očima jíst nemůže. Může tedy jídlo vnímat jinými smysly, čichem, hmatem, chutí... sluchem snad ne. To by mě dost vyděsilo, kdyby na mě jídlo promluvalo.

Marek si nad svým "humorem" povzdechne. Pořád se ozývá chroupání.

MAREK

Všechny ty smysly by se daly použít, kdyby to ovšem nebylo zrní bez chutě a zápachu.

Marek se na chvíli odmlčí.

MAREK

Měl jsem si to zrní šetřit. Byla docela zábava ho jíst.

//znovu se ozve hudební předěl - nahraný zvuk manter//

10

SCÉNA: CHATKA

Ozývá se zvuk varné konvice.

MAREK

Tohle je můj dvanáctý čaj. Je to ta nejzábavnější věc, co se dá

MAREK
dělat. Pít čaj. Z cest na záchod
jsem už domlácenej jak žito, ale
ta bolest je taky svým způsobem
rozptýlením.

Marek si povzdechne.

MAREK
Veletrh ekoplen by aspoň netrval
věčnost...

Škrundá tekutinou v puse.

MAJITEL
(hlas zvenku)
Nelekněte se, já ted' zaklepu...

MAREK
Díky bohu na nebesích.

Ozve se lehké t'ukání, majitel se protáhne dovnitř.

MAREK
To je skvělý, že jste tady.

MAJITEL
Tak, jak se vám daří?

MAREK
No, nikdy bych neřekl, že je se
mnou taková nuda.

MAJITEL
Taková nuda?

MAREK
Jo. Je to hrozný.

MAJITEL
Hrozný?

MAREK
Jo. Už sem spal, už sem snědl to
zrní a ted' nevím, co mám dělat.

MAJITEL
Nevíte, co máte dělat?

MAREK
Jo, nevím, co mám dělat. Vy na mě
používáte tu věc, jak opakujete
moje poslední slova, že jo.

MAJITEL
Hmm, nevíte, co máte dělat. Ono
se to může zdát banální, ale

MAJITEL
pocity, které tu lidé zažívají,
často reflektují hlubší
skutečnost jejich bytí.

MAREK
No, já nevím.

MAJITEL
Chtěl byste to hlouběji rozebrat?

MAREK
To... ani ne. Ale vzal bych si to
ukulele.

MAJITEL
Ukulele si už vzali do Merkuru.

MAREK
Aha. Tak ten triangl?

MAJITEL
Triangl už je zamluvenej pro
Mars, takže už jen bubínek.

MAREK
Tak bubínek, no.

MAJITEL
Nic dalšího řešit nechcete?

MAREK
Hmm...Jak je venku?

MAJITEL
Je hezky, sluníčko je pod mrakem.
Ale brzo zase vyleze.

MAREK
No? A... fouká?

MAJITEL
Nefouká.

MAREK
Hmm. A něco v telce?

MAJITEL
Televizi naštěstí nevlastním.

MAREK
Aha. A třeba takový rádio?

MAJITEL
Opravdu nechcete mluvit o té
bezradnosti?

MAREK

No, ani ne. Ale chci se zeptat,
ostatní, co začali stejně jako
já, už vidí něco zajímavýho?

MAJITEL

Každý zažívá to, co
potřebuje... Tak já vás tu zase
nechám. Uvidíme se zítra.

MAREK

Uvidíme. Hehe.

MAJITEL

Uslyšíme.

MAREK

Dobře.

Ozve se klapnutí prvních dveří, poté druhých dveří a
otočení klíče.

/hudební předěl, opět se ozývají mantry/

11

SCÉNA: CHATKA

Ozývá se bubnování. Bubnování. Co slabika, to úder.

MAREK

Nuda- nu-daa nuda nuda nuda nuda
nuda nuda. Nuda nuda nuda. Marek
bubnuje, že tu nuda je. Marek
bubnuje, hezky si zpívá. Marek
bubnuje, je to hrdináá, krasavec
a nejlepší chlap v okolí.
Soukolií

Zarazí se.

MAREK

Ne, to se nepovedlo. Sokoli.
Sokoli. Ty lítaj vysoko!

Marek zoufale bubnuje, přichází virbl a pak jako by
odhodil buben stranou. Unaveně vydechne. Dlouho vydýchává,
jako po sportovním výkonu.

Ozve se kručení v břiše. Opravdu hlasitý zvuk. Pak zvuk
zapnutého diktafonu.

MAREK

Zajímavé je... zajímavé je to...
na tmě je zajímavé to... že třeba
nemusíme přemýšlet o tom, komu
kručí v břiše, protože když je tu
člověk sám, kručí v břiše jemu,

MAREK
milí čtenáři, ačkoliv se to zdá
stejně cizí, jako by to bylo
břicho někoho úplně jiného.

Ozve se velmi hlasité zakručení v břiše.

MAREK
Takhle hlasitě mi kručí v břiše a
to jsem zrovna snědl zrní. Měl
bych asi řešit něco
hlubšího...Moje matka. Moje
matka. Je fajn. Můj otec...ten
tolik fajn není, ale co už,
každej jsme nějakej. Holku nemám,
páč jsou všechny šílený. Jsem asi
málo komplikovanej, na tu tmou. No
nic... nějak mě to zmohlo.

Marka něco napadne.

MAREK
Dobrou noc, Marečku.

Marek stopne diktafon, ozve se zvuk přetáčení a pak jej
zase spustí.

DIKTAFON
Zmohlo... /chvíle ticha/ Dobrou
noc, Marečku.

Marek se zasměje svému vtipu. Zívne a jde si znovu
lehnout. Ticho.

Po chvíli se začne ozývat lehoučké bzučení komára. To
zeslabuje a zesiluje. Pak zvuk zesílí tak, jako by komár
už byl doopravdy v uchu, zvuk k zešílení.

Plácnutí.

Po chvíli znovu bzučení komára.

MAREK
Se klidně napij, ale hlavně
nebzuč.

Je ticho, pak se ozve škrábání rukou, pomalé, pak
zrychlené.

MAREK
Tak, spokojenej?

Marek znovu začíná oddychovat. Ozve se znovu bzučení
komára. Marek se rozhodne ho po tmě zlikvidovat, vrhá se
na různá místa, zvuk přerážení nábytku, spadla židle.

MAREK

Jau, sakra...

Ticho, pak se znovu ozve bzučení. Marek potichu našlapuje. Začne mlátit kolem sebe.

MAREK

Já ti dám, ty hajzle... No tak, kde seš? Stejně nemám nic jinýho na práci. Tě můžu lovit věčnost.

Znovu zvuk šoupání předmětu. Do Markova hlasu proniká čím dál větší zoufalství .

MAREK

Proč mi to děláš? Dyt' už ses ty krve napil, tak co ode mě chceš?

Marek mlátí kolem sebe. Plácne a jako by něco zasáhl. Jiný zvuk. Znovu se ozve plácnutí, ale něčí hlas řekne.

HLAS

AU.

MAREK

Co to...

Znovu se ozve plácnutí, zní to jako facka.

LÍDA

Au. Prosím, nebijte mě.

Chvilí je ticho, ticho je nepřírozeně dlouhé...

MAREK

Aaaaaaaaaaaaaa!

Marek se snaží vrátit se zpátky, ale padá přes poražené věci.

MAREK

Tak fajn. Je tu někdo?

Nikdo se neozývá.

MAREK

Je tu někdo?

Chvilíle ticha.

LÍDA

Dobrý den.

Lída mluví táhlým, monotónním hlasem. Jako kdyby rašelina uměla mluvit.

MAREK

Kdo jste! Jste anděl?

Je ticho.

MAREK

Dobře, jste světelná bytost s
křídly?

Pořád žádná odpověď.

MAREK

Haló?

LÍDA

Haló.

MAREK

Kdo jste?

Je ticho.

MAREK

Haló?

LÍDA

Haló.

MAREK

Takže tu někdo je.

Váhání.

LÍDA

Jo.

MAREK

A říkáte i něco jiného, než
"haló"?

Ticho.

MAREK

Haló?

LÍDA

Haló.

MAREK

Ježišmarija.

LÍDA

Když mě nic jiného nenapadá.

Ticho. Znovu se ozve komáří bzučení.

LÍDA

Na toho komára si zvyknete. On si na vás taky zvykne. Jmenuje se Petr. Nebo, teda, já mu tak říkám. Jak se jmenuje doopravdy, to nevím.

Ticho.

MAREK

Fakt tu někdo je, nebo mi jenom hrabe?

Chvíle váhání.

MAREK

Ty jsi jenom přelud, co?

Chvíle váhání.

MAREK

Co?

LÍDA

Já nevím.

MAREK

Prosím, řekni, že jsi člověk.

Ticho.

MAREK

Tak jsi?

Chvíle váhání.

LÍDA

Občas si myslím, že jsem plíseň.

MAREK

Píseň?

LÍDA

Ne, plíseň.

MAREK

Aha.

Ticho.

MAREK

Proč?

LÍDA

Já nevím.

MAREK

Já jsem Marek. A jsem člověk.

LÍDA

Já vím.

MAREK

Jak to víš?

LÍDA

Marek, Marek, bubnuje, že tu nuda je.

MAREK

Proboha, jak dlouho si tady?

Váhání.

LÍDA

(nejistě)

Tak třeba měsíc?

MAREK

Fakt měsíc?

Váhání.

LÍDA

Ne.

MAREK

Tak jak dlouho?

LÍDA

Nevím.

MAREK

Dobře, tak proč si tady.

Váhání.

MAREK

Ženo?

LÍDA

Ano?

MAREK

Proč si tu?

LÍDA

Já nevím.

MAREK

Jak nevíš.

LÍDA
 Já nikdy nevím, proč někde sem.
 Ale tady se mě na to alespoň
 nikdo neptal. Jako jinde. A teď
 se ptáš ty. Achjo. Už to zase
 začíná.

MAREK
 Co zase začíná?

LÍDA
 Že se mě furt někdo na něco ptá.
 Chvilé ticha. Marek si odkašle.

MAREK
 Promiň, ale připadá mi na místě
 se zeptat, proč seš v mý chatce.
 Mohl jsem taky dostat infarkt.

LÍDA
 To jsem opravdu nechtěla. Promiň.

MAREK
 No co už. Tak jsme tu dva. To
 bude větší zábava!

Žádná odpověď'.

MAREK
 A jak se jmenuješ?

Žádná odpověď'.

MAREK
 Ženy přichází a odchází, zdá se.
 Nikde na světě tomu není jinak.
 Naše existence je pomíjivá,
 stejně jako existence těch, kteří
 nám cestu protínají.

Ticho.

MAREK
 Možná mi fakt jenom šibe.

V tom uslyší hrozné zakručení v břiše. Stejně hlasité,
 jako to předchozí.

MAREK
 Haló? Nemáš náhodou hlad.

Žádná odpověď', jen hlasité kručení v břiše.

MAREK
 Tak já tady položím to zrní, jo a
 klidně si vezmi, jestli
 existuješ.

Po chvílce se ozve hlasité chroupání.

MAREK
Chroupání mi dokazuje, že jsem se
nezbláznil.... Jak se jmenuješ?

LÍDA
(s plnou pusou)
Lída.

MAREK
Míval jsem morče, co se jmenovalo
Lída.

LÍDA
Já ne.

12 SCÉNA: CHATKA

Kratší hudební předěl.

Marek zní uvolněně, je rád, že si má s kým povídat.

MAREK
No, tak já jsem tady, protože
píšu reportáž a nechtěl jsem psát
o plínkách. Jinak bych tu asi
nebyl. Proč jsi tady ty, Lído?

LÍDA
Já jsem si musela vybrat
dovolenou. A nevěděla jsem, kam
jet.

MAREK
Aha.

Ticho.

MAREK
Ne, nechápu to. Proč jsi teda
nejela na dovolenou?

LÍDA
Tohle je dovolená.

MAREK
Mohla jsi jet třeba k moři.

LÍDA
Ale ono u tu je trochu jako u
moře.

MAREK
A v čem jako?

LÍDA

No...jako když jsi u moře, a pak jdeš večer domů, a je tma....tak je to stejný.

MAREK

Aha. Nebo jako kdekoliv.

LÍDA

No právě. Ono je jedno, kde jsem, stejně - když zavřu oči, tak to vypadá všude stejně. A navíc je to bezpečnější. Občas si představuju, že jsem třeba v Paříži. A před hotelem je Eiffelovka. Ale naštěstí není. (odmlčí se) Já totiž neumím francouzsky.

MAREK

Aha. Hele, mluvíš teď o tom astrálním cestování?

LÍDA

To spíš asi ne.

MAREK

Dobře... mluvíš o opuštění těla a jeho pohybu časoprostorem nebo tak nějak?

LÍDA

To asi ne. Promiň... Klidně si mě nevšímej, já... bavilo mě tě poslouchat, jak tak hezky mluvíš o tý tmě...

MAREK

Ale, to byly jenom takový bláboly...

LÍDA

To neříkej. Bylo to krásný. Mě by to nikdy nenapadlo.

MAREK

Ale napadlo.

LÍDA

Ty máš takovou fantazii. Jak jsi vytvářel ty obrazy.

Markovi se lichocení začíná líbit.

MAREK

Tak já se tím živím, slovem, že jo. Myslím, že to nakonec nebude špatnej článek.

LÍDA
A taky hezky zpíváš.

Markovi se to ani nechce věřit.

MAREK
Hele, to už ale přeháníš. Pokud seš jenom představa, budu asi pěkněj narcis.

LÍDA
Ne, vážně, mně se líbí, jak do toho dáváš všechno, víš, naplno.

MAREK
Hehe, bych ti to i věřil. Tebe musí mít lidi rádi.

Chvíli je ticho.

LÍDA
Nemají... Proto mi je dobře tady. Když zavřeš oči, tak je jedno, kde seš, protože všude to vypadá se zavřenýma očima stejně. A tady ani nemusím zavírat oči a jsem tam, rozumíš.

MAREK
Ani moc ne...

LÍDA
Jsem tu, ale zároveň i u toho moře. Nebo na horách, kde je to taky moc hezký, pokud teda nepřijdou medvědi.

MAREK
Ty máš teda fantazii... Hele, jak vypadáš.

LÍDA
Jak jako.

MAREK
Tak jaký máš vlasy?

LÍDA
Blond.

MAREK
Fakt?

LÍDA
Ne.

MAREK
Ty si hrozná.

Lída posmutní.

LÍDA
Já vím.

MAREK
A kolik ti je?

LÍDA
Já se o tomhle nerada bavím.

MAREK
O čem?

LÍDA
No o sobě, no.

Chvíli je ticho.

MAREK
A můžu se tě dotknout? Jak mám
jinak vědět, že tady seš.

LÍDA
To spíš asi ne.

MAREK
Ty jo, mě baví, jak mě odmítáš.
Možná mám vážně nějaký problém.

LÍDA
Aha.

Chvíli je rozpačité ticho.

LÍDA
Nechtěl bys mi zase zazpívat?

/jsou vyrušení příchodem "majitele"/

MAJITEL
Nelekněte se, já teď zaklepu.

Ozve se klepání. Majitel vstupuje dovnitř.

MAREK
Prosím vás, tady někdo je.

MAJITEL
Ale nepovídejte.

MAREK
Je tu žena, co neví, zda existuje
a povídala mi o komárovi, co se
jmenuje Petr.

MAJITEL

To je neuvěřitelně zajímavé, jak jsou ve tmě ty představy živé.

MAREK

Ale... to není představa!

MAJITEL

Jestli chcete, tak na ni zavolám.

MAREK

Jo!

MAJITEL

Je tu někdo?

Je úplné ticho.

MAREK

Počkejte... já ji najdu po hmatu.
Byla někde tady...

Marek se vrhá hledat Lídu, ale jen mlátí do peřin.

MAJITEL

Dejte si jídlo, to vám udělá dobře.

MAREK

Musela pod postel nebo já nevím...

Marek je na zemi, ozývají se různé zvuky, podle toho, jakých předmětu se dotkne. Něco shodí na zem.

MAREK

Tak rozsviťte...

MAJITEL

To už v této fázi není jen tak... to bychom museli celou terapii ukončit... ona to není ani tak terapie, jako zkušenost... Zkuste tu vaši přijmout.

MAREK

Ech, tak dobře.

MAJITEL

Víte, já jsem vymyslel takový citát, který se na vaši situaci myslím hodí. Takže... vnitřní úklid je skoro stejně namahavý, jako úklid vnější. Přemýšlejte o tom.

Ozve se hudební předěl, opět zpěv manter.

13

SCÉNA: CHATKA

Ticho, je slyšet jen dech. Marek zní znovu znuděně, hrozně by se chtěl zabavit.

MAREK

Lído?

LÍDA

No...

MAREK

Nechceš hrát slovní fotbal.

LÍDA

Ani ne.

MAREK

Lído... na poslední dvě písmena.
Matrace.

LÍDA

Já nevím...

MAREK

Chceš náповědu?

LÍDA

Hm...

MAREK

Cedr.

LÍDA

Aha.

MAREK

Dr...dr... dramaturg.

LÍDA

Hm...

MAREK

Tohle je těžký... rg... rga...
rgu... Ty jo... to mě nic pro
tebe nenapadá. Tak to jsem asi
vyhrál.

LÍDA

Hm.

MAREK

Dáme ještě jedno kolo? Nebo tě to
nebaví?

LÍDA
Já bych klidně byla chvíli
potichu...

MAREK
(podrážděně)
Hm... no klidně. Já stejně musím
jít ještě pracovat.

LÍDA
A co musíš dělat?

MAREK
No...

Marek se snaží rychle vymyslet, co by mohl dělat.

MAREK
No... já jdu pro čtenáře
vyzkoušet, jaký to je koupat se
ve tmě.

LÍDA
Strašidelný.

MAREK
Ale prosím tě... ne, že se budeš
dívat. Heh.

Marek se opatrnými kroky pohybuje po místnosti. Pak za
sebou zavře dveře.

Slyšíme zvuk tekoucí vody a prozpěvování. Zpívá si melodii
a Lída se k němu potichu přidává. Jejich tichý dvojhlas,
docela jim to ladí.

Markovo prozpěvování je čím dál méně veselé, až úplně
ustane.

Lída ještě chvíli sama pokračuje v písničce.

Najednou se začne z koupelny ozývat cákání a plácání ve
vodě, pak zvuk, jako by někdo někoho bil mokrým ručníkem.
To je prokládané podivnými citoslovci, které Marek vydává.
Zní ale spíše vyděšeně, než radostně.

Marek zřejmě začíná propadat panice.

LÍDA
(skoro šeptem)
Marku?

Divné zvuky pokračují.

LÍDA
(hlasitěji)
Marku?

Marek křičí. Lída ale neumí mluvit nahlas, nebo křičet, takže její hlas k Markovi nedoléhá.

LÍDA
(váhavě)
Mám ti nějak pomoci?

Marek pořád křičí.

LÍDA
Tak já ti půjdu pomoci.

Lída vstává. Cákání. Zvuky souboje.

MAREK
Nech mě bejt!

LÍDA
To jsem já!

Voda šplouchá, cáká po celé místnosti.

MAREK
Sápe se to na mě!

Vytažení špuntu, voda odtéká do odpadu.

MAREK
Chapadla, chapadla, má to hnusný chapadla. Aááá!

LÍDA
To je jen ručník.

Lída začne Marka konejšit, jako by byl miminko.

LÍDA
Šššššš, šššššš, už je to dobrý.

Marek potichu vzlyká.

LÍDA
Už je všechno v pořádku, jsem tady s tebou.

Marek popotahuje.

LÍDA
To byl jenom sen. Všechno už je v pořádku.

Marek zní stále vyděšeně.

MAREK
Když, když.... Já jsem měl pocit, že to, že na mě ta voda šáhá....

LÍDA
A už je to pryč. Už je to dobrý.

MAREK
Bylo to hrozný....

LÍDA
Klid, už tu žádná voda není... Už
je dobře. Podívej, tady máš
ručník... pojd', odvedu tě do
postele.

Kroky. Vražení do dveří.

MAREK
Au.

LÍDA
No, už tam budem. To byly jen
dveře.

Marek si to bere osobně.

MAREK
Všechno tu na mě útočí.

LÍDA
Však já tě nedám.

Dosednutí na postel. Marek se chumlá do peřin.

LÍDA
Tak... a jsme hezky v postýlce.
Dám vařit čaj.

Zvuk varné konvice.

14 SCÉNA: CHATKA

Marek si do ticha škytne. A znovu. A znovu. A znovu. Zvuk
toho, jak zadržuje dech. Povolí.

A pak se znovu rozškytá.

LÍDA
Chceš naučit básničku, aby to
přestalo?

MAREK
Jo.

LÍDA
Šla škytavka podle meze, potkala
tam úhoře.

MAREK
Co to je za blbost. Škyt.

LÍDA
Ne, vážně to funguje.

Marek ještě chvíli nereaguje. Škytá. Odmítá se tomu podvolit.

MAREK
Jak že, škyt, to bylo?

LÍDA
Šla škytavka podle meze, potkala
tam úhoře a pořád dokola.

MAREK
Co by dělal úhoř na mezi? Škyt.

LÍDA
Potkal se tam se škytavkou.

Marek škytne.

LÍDA
Já ti to nenutím.

MAREK
Šla škytavka podle meze, potkala
tam úhoře, šla škytavka podle
meze...

Marek to ještě párkrát zopakuje a škytavka přestane.

MAREK
Hurá! Děkuju! Zároveň to
dokazuje, že existuješ, protože
tuhle básničku neznám.

LÍDA
Hm.

MAREK
Taky jsem si na ni mohl
vzpomenout až teď, sakra. Ale
ne, vážně, at' už existuješ nebo
ne, jsem rád, že si tady.

//hudební předěl, mantry a zaříkání//

15 SCÉNA: CHATKA

Chvíli je ticho. Marek si vezme zrní a začne chroupat. Na chvíli přestane.

MAREK

A to se ti vůbec nestýská, po normálním světě?

LÍDA

Ani ne.

MAREK

Vážně ti nechybí.

LÍDA

Spíš ne...Jenom různý maličkosti.

MAREK

Který třeba.

LÍDA

Hm... třeba šilhání

MAREK

Šilhání?

LÍDA

Jo. Já, občas, když jsem se třeba nudila, tak jsem si tak dala prst před obličej a šilhala sem. To mi někdy chybí.

MAREK

Tak můžeš šilhat i tady, ne.

LÍDA

To právě ne. Protože nevidím ten prst.

Marek přemýšlí.

MAREK

Já třeba šilhám právě teď'.

LÍDA

Hmm, to si můžeš myslet. Ale s jistotou to nevíš...

Marek se zasměje. Je ticho, ozývá se jejich dýchání.

MAREK

To je zvláštní. Víš, že to, že jsi tady je fascinující, hrozivý a uklidňující zároveň?

LÍDA

Mm.

MAREK

Tebe zas nenapadlo, co říct?

LÍDA

Jo.

MAREK

Tak dobrou noc.

LÍDA

Dobrou.

Klid, z venku je slyšet tlumené zvuky noci. Marek i Lida spí, je slyšet jeho chrápání a její lehké oddechování.

Najednou se ozve bušení na dveře chatky.

LÍDA

(vyleká se)

Momentíček, hned pro to jdu.

Bušení neustává. Milenin hlas zní netrpělivě a romanticky.

MILENA

(zvenku)

Marku? Já už jsem to bez tebe nemohla vydržet.

MAREK

(šeptem)

Nic neříkej, nejsem tady. Pšššš.

Bušení.

MILENA

(zvenku)

Chci ti jenom říct, jak strašně oceňuju, že na sobě tak pracuješ a že se snažíš ten vztah přijmout a že to nemusíš dělat sám.

Čeká na reakci.

MILENA:

Abys věděl, tak já jsem se taky něčeho vzdala. Dala jsem Betyнку do útulku a nechala jsem si vydesinfikovat oblečení. Tak můžem být spolu. Otevři.

MILENA

(zvenku)

Marku! Já vím, že tam seš! Slyším tě dýchat!

LÍDA

(šeptem)

To nemůže slyšet, ne?

MAREK
(šeptem)
Těžko říct, ona je šílená. Nejsme
tady, pšt.

MILENA
(zvenku)
Ty tam někoho máš?

Agresivní bušení a kopání do dveří chatky. Ozývá se i
Milenin zoufalý pláč.

LÍDA
(potichu)
Já se bojím.

MILENA
(zvenku)
Ty tam vážně někoho máš!

Milenin hlas se změní, převládne hysterie.

MILENA
(zvenku)
Okamžitě pojd' ven!

MAREK
(nahlas)
Já nemůžu vylézt, já jsem tady na
terapii tmou, v úplný tmě, bych
oslepnul!

MILENKA
(zvenku)
Je noc!

MAREK
(nahlas)
Proč bych ti to měl věřit!

MILENA
(zvenku)
Fakt je noc! Přísahám.

MAREK
(nahlas)
Já mám teď hrozně citlivý oči! I
měsíční světlo by mě oslepilo.

MILENA
(zvenku)
Měsíc je za mrakem!

MAREK
(potichu)
Achjo, co mám dělat.

Marek se nadechne.

MAREK
Mileno, je něco, co by tě přimělo
mi uvěřit?

MILENA
Ne.

MAREK
Miluju tě a až vyjdu, budeme
spolu. Pracujeme s terapeutem na
tom, abych se k tobě přiblížil.

Chvíli je ticho.

MILENA
Tak já ti věřím.

MAREK
Bezva. Ale teď mě nech, zrovna
znovu prožívám svůj porod.

MILENA
Aha... Tak promiň, nebudu už
rušit.

Milena něžně zat'uká.

MILENA
Taky tě miluju.

Marek napjatě poslouchá, uslyší zvuk auta, které odjíždí.

MAREK
Uf, to bylo o fous.

Pak uslyší zvuk tichého pláče.

MAREK
Co se děje?

Lída si rekapituluje celý příběh.

LIDA
Je to tak dojemný... Jak se máte
rádi... ale ve vaší cestě stojí
pes, kterýho má ona taky ráda. Ty
sem jedeš, abys ji pochopil a ona
se toho psa vzdá, abyste mohli
být spolu. A... nakonec spolu
budete, to je tak krásný.

Lída se rozpláče.

MAREK
No... tak takhle to úplně nebylo.
Například se nemáme rádi. Nejel
jsem sem, abych ji pochopil,
nebudeme spolu a není to krásný.

Pláč ustane... Lída zní šokovaně, věci jí docházejí prostě trochu jinak....

LÍDA

Ale, proč by toho psa dávala pryč, když se nemáte rádi?

MAREK

Protože si myslí, že se rádi máme. A že jsem alergickejší.

LÍDA

Takže ty nejsi alergickejší?

MAREK

Ne.

LÍDA

Aha. A nemáš ji rád.

MAREK

Ne.

LÍDA

Aha.

Je smutná.

LÍDA

(smutně, bázlívě)

To ale není moc hezký.

MAREK

Ale prosím tě... to se tak někdy stane. Si ji slyšela, když ti přijede vyznat lásku, je to jako by zaklepalo gestapo.

Lída přemýšlí, po chvíli řekne do ticha.

LÍDA

To ale nebude mít ani tebe, ani psa. Bude úplně sama.

MAREK

Já ji ale neříkal, at' se ho zbavuje...

LÍDA

No... tak ale asi si myslela, že je to kvůli tobě, protože kdyby jí ten pes rozčiloval, tak by se ho asi zbavila už dřív.

Marka už to nebaví.

MAREK

Hele, Lído, díky, stačilo.

LÍDA

Ten svět venku je tak smutnej.
Ach jo.

MAREK

Hele, já nehodlám poslouchat řeči
od někoho, kdo si myslí, že je
plíseň a dobrovolně tráví život
ve tmě.

LÍDA

Já... já to venku neumím. Tady mi
to jde líp.

MAREK

Právě. To se to radí a kritizuje,
když si tady dřepíš ve tmě, a
řešit nemusíš nic. Zhola nic. Ani
to, jak si vyděláš na jídlo,
prostě jíš jídlo jinejm lidem. To
je opravdu dospělý, tohle.
Nejdřív se sama vrat' ven a pak
teprve mluv lidem do života.

Je ticho.

LÍDA

Nezahrál bys mi?

MAREK

Zahraj si sama. Na.

Marek po ní hodí bubínek. Lída si ho vezme. Třikrát do něj
rozpačitě lehce udeří.

LÍDA

Jsem asi vážně hrozná...

Po chvílce ticha se Lída zeptá.

LÍDA

Marku? Ty se na mě zlobíš?

A pak je ticho. Po chvílce se ozve Markovo chrápání.

/Hudební předěl/

MAREK
Dobré ráno přeju.

Nic se neozývá.

MAREK
Lído?

MAREK
Aha, ty se mnou nemluvíš. Tak si
nemluv. Já sem v klidu...

Marek se postupně samonasírá.

MAREK
Tohle nenávidím, jak držíte vy
ženský pospolu. Vůbec ji neznáš a
ted' se mnou nebudeš mluvit -
proč? Co je ti do ní?

Přejde do z naštvání k mírným výčitkám svědomí.

MAREK
Neměl jsem ti říkat to, co jsem
ti říkal. Ale hele, ty by ses
taky měla omluvit.

MAREK
Aha, já jsem se vlastně
neomluvil... Tak jo, omlouvám se,
stačí?

Marek se začne hýbat, znovu zvuky toho, jak převrací
všechno vzhůru nohama.

MAREK
Lído?

Znovu probíhá celou chatku.

MAREK
Lído... ach jo.

A do ticha řekne.

MAREK
Tys vážně odešla.

/jeho věta doznívá do ticha, pak se ozve delší hudební
předěl/

17

SCÉNA: VÝCHOD Z CHATKY

MAJITEL

Tak... to máte za sebou. Za chvíli bude vycházet slunce, vyjdeme ještě za tmy, aby vaše oči měly dostatek času si na světlo zvyknout.

Slyšíme nádechy a výdechy. Marek se nadechne, jako by promluvil, ale pak si to rozmyslí. Míchání lžičky v hrnku.

MAREK

Víte, já vážně nevím, jestli jsem si ji vymyslel, nebo tady vážně byla.

Ticho.

MAREK

Můžete prosím něco říkat? Já pak mám dojem, že ani vy neexistujete.

MAJITEL

No, tyto projekce jsou docela běžné. Asi jste viděl svoji animu.

MAREK

Svoji Aminu?

MAJITEL

Animu. Jung.

MARK

Jo, už se chytám. Já chvíli myslel, že se zase bavíme o psech.

MAJITEL

Ne, bavíme se o vaší animě, o vaší vnitřní ženě, kterou jste díky pobytu ve tmě pravděpodobně začal vnímat jako vně existující, reálnou osobu.

MAREK

Aha a co to znamená, když jsem ji nakonec zahnal pryč?

Ticho.

MAREK

Prosím vás, můžu vás držet za ruku, abych věděl, že tu opravdu jste?

MAJITEL
Jistě... tady.

MAREK
Uf.

MAJITEL
No... tak asi se vám vaše anima
snažila něco naznačit.

MAREK
Hm... Víte, já nějak nevím, k
čemu to všechno bylo... co sem
teda měl najít.

MAJITEL
Víte, ono s tím hledáním, to je
nebezpečná věc. Protože už jen s
tím, že něco hledáte, tak to
vlastně vytvoříte.

MAREK
To nechápu.

MAJITEL
Vemte si třeba mikroby. Žádní
mikrobi neexistovali, než lidi
napadlo vymyslet mikroskop. A tím
začali mikrobi existovat.

MAREK
Nezlobte se, ale to je totální
nesmysl...

MAJITEL
Do té doby o nich přeci nebyla
ani zmínka.

MAREK
Proboha, ale to proto, že ještě
nevěděli o jejich existenci, to
ale neznamená, že by
neexistovali!

MAJITEL
Pro všechny praktické účely to
bylo tak, jak říkám já. Totéž s
atomem. Všichni si mysleli, že
nejdou rozdělit a když se někdo
rozhodl, že to půjde - tak pink -
a najednou to jde. Stejně tak s
vaší animou. Vy jste se rozhodl,
že bude, čili nyní existuje.

MAREK
Nezlobte se, ale to je opravdu
nesmysl.

MAJITEL
Tak pojd'te... půjdeme ven... za
chvíli vyjde slunce.

MAREK
A nevadí, když se vás budu pořád
držet?

MAJITEL
Ne, klidně, pojd'te. Akorát si
nechte ty sluneční brýle.

Ozvou se zvuky probouzejícího se rána. Ptáci začínají
zpívat.

MAJITEL
Tak můžete otevřít oči...

Ještě několik kroků. Úžasný nádech a výdech.

MAREK
Ach.

Nasává vzduch do plic.

MAREK
Pane bože, to je krása! Jééé.
Hehe.

A pak se Marek začne smát. Jako dítě, co svět vidí prvně.

MAREK
Ježišmarja, já mám tak obludný
ruce.

18 SCÉNA: KANCELÁŘ

Výtah ještě chvíli jede, než se zastaví. Je to
reminiscence první scény. Výtah promluví robotickým
ženským hlasem.

VÝTAH
Třetí patro, dveře se otevírají.

Kroky na chodbě, otevření dveří.

PETR
Čau Méd'o Béd'o.

MAREK
Co zas blbneš?

ŠÉF
Na nejmenované sociální síti sis
včera změnil profilovku, na
medvěda se srdíčkem.

MAREK

Jo, Milena.... Takhle my spolu komunikujeme. Něco jako morseovka.

ŠÉF

Jinak díky za článek, trochu jsme to zkrátili, dali pryč to s tou mluvící plísní a animou. I zmínky o tom divném majiteli, zas nechceme, aby si na nás stěžoval, žejo. Zůstalo tam ale to zajímavý, že se jí očima, jak je těžký nepodívat se na mobil a že nevíš, kam čůráš. To se bude líbit.

MAREK

Ovšem. Ten článek o tý oceněný holubici budeš mít do zítřka na stole.

19

SCÉNA: PARK

Ozývá se kníkání psa. Jinak jsme někde v parku, zvuky ptáků a pokřikujících dětí.

MAREK

Sedni...slyšíš, sedni si.

Znovu kníkání psa, štěkání a vrčení.

MAREK

Klid, nech to bejt, pust.

Znovu kníkání.

MAREK

Tak bud' hezky hodná, já jsem taky hodnej.

Betynka štěkne.

MAREK

No hele, už je tady.

Slyšíme dámské kroky na asfaltu.

MILENA

Ježiši, Betynko, ahoj.

Štastné vítání Mileny a Betynky.

MILENA

Marku, děkuju... děkuju... ty už nemáš alergii?

MAREK

No nemám, to ta terapie ve tmě,
nějak mi to zmizelo.

MILENA

Jejejky, no tak to je skvělý.

MAREK

Vlastně ne... Já ted' zkusím bejt
upřímnej, jo?

Milena se mazlí se psem. Zvuky tohoto jejích štěstí.

MILENA

No pojd' sem ty, pojd'.

Betynka št'astně kvíká.

MAREK

Jsem si s tebou chtěl promluvit.
Já - my dva spolu nemůžem bejt,
nemiluju tě, nejsem alergickéj na
psy a nepřipomínáš mi Julii
Roberts.

Milena je zaražená.

MILENA

Počkej, vždyt' jsi říkal, že jsem
uplně jako z Pretty Woman.

MAREK

Jsem lhal.

MILENA

A co to jako ted' předvádíš?

MAREK

Zkousím bejt to, bejt upřímnej...

MILENA

Tak mám bejt taky upřímná?

MAREK

Jo.

Milena se pokusí udržet zdání důstojnosti.

MILENA

Ne... za to mi nestojíš. Pojd'
Bety.

Ozve se klapání bot na podpatku. Milena spěšně odchází.

MAREK

Uf...

Úlevně vydechne. Pak se kroky ovšem znovu začnou přibližovat.

MILENA

Ty si ale hajzl! Víš co? Táhni klidně k čertu! A to heslo ti nikdy nedám!

MAREK

Ho ani nechci. Je mi bez něj nějak... líp.

Milena mlčí, zní jenom zvuk jejich podpatků, kroky pomalu mizí.

20

SCÉNA: POŠTA

Zvuk úřadu. Hlahol hlasů.

PETR

Když si říkal, že jdeme JENOM NA JEDNO, tak mi bylo jasné, že to JENOM JEDNO nebude, ale že mě potáhneš na poštu, to mě opravdu nenapadlo.

MAREK

Tak...když to je jen za rohem. To hned bude. Jenom vyzvednu balíček.

PETR

Hned bude? Tys evidentně dlouho nebyl na poště.

MAREK

Ti koupím los.

PETR

To se táhne, to není možný.

MAREK

To vypadá, že ta ženská za přepážkou tam spí.

/hudební předěl z manter/

MAREK

No vidíš, ani ne čtvrt hodinky.

PETR

Byste se potřebovala vyspat, co.

LÍDA

Dobrý den. Já jen potřebuju občas takhle na chvíli zavřít oči,

LÍDA
 abych nic neviděla. Mě to
 uklidňuje.

Lída zhluboka, vyčerpaně vydechne.

LÍDA
 Jak vám můžu posloužit.

MAREK
 (finguje sípavý hlas, aby
 nebyl poznat)
 Dobrý dobrý den. Já si jdu
 vyzvednout balíček.

LÍDA
 Tak doručenku prosím.

MAREK
 (sípavě)
 Tady.

PETR
 Co je s tebou?

MAREK
 (sípavě)
 Jsem nějaký nachlazený.

PETR
 Tak najednou?

MAREK
 (sípavě)
 Asi ta klimatizace, jak tady
 fouká.

LÍDA
 Tady mi to podepište prosím.

Podpisuje.

LÍDA
 Ještě bych vám ráda nabídla
 důchodové připojištění.

MAREK
 (sípavě)
 Ne, děkuji.

LÍDA
 A los byste nechtěl? Máme tady
 poklad pirátů, kasino, měšec,
 prasátko.

PETR
Ne, nic nechcem.

LÍDA
Já se omlouvám, my to musíme nabízet.

PETR
Já to chápu.

MAREK
(sípavě)
Já ne.

LÍDA
A ještě bych vám nabídla autolékárničku za 399kč.

NĚKDO VE FRONT�
Ježišmaria, už tady stojím půl dne. Nemůžete s tím pohnout?

PETR
Hele, ona usnula.

LÍDA
Ne, já mám jen zavřené oči. mě to uklidňuje.

MAREK
(sípavě)
Tak naschle.

Odcházejí, jejich kroky na mramorové dlažbě.

PETR
Si říkal, že mi koupíš los.

Marek promluví znovu normálním hlasem.

MAREK
Promiň jsem zapomněl.

PETR
Alespoň seš zas zdravej.

MAREK
Víš, že jsem znal jednoho komára, co se jmenoval Petr?

21 SCÉNA: MARKŮV BYT

Ozve se zvuk výtahu. Hlasitý lomoz. A další zvuky bytu.

Zvuk počítače - zapnutí, dlouhý výdech. Několik úhozů na klávesnici. Nejde mu to.

Pak se ozve mobil. Slyšíme jenom mobil.

MAREK

Ahoj Ivane, ne, neboj, nejsem mrtvej, to je jenom takový nedorozumění na tom facebooku. Ne, nejsi první, kdo se ptá. Tak ahoj v práci.

Ozve se zvuk přetáčení nahrávadla. Marek si pouští pasáže.

DIKTAFON

LÍDA

Ne, vážně to funguje.

Marek ještě chvíli nereaguje. Škytá.

MAREK

Jak že, škyt, to bylo?

LÍDA

Šla škytavka podle meze, potkala tam úhoře a pořád dokola.

MAREK

Co by dělal úhoř na mezi? Škyt.

LÍDA

Potkal se tam se škytavkou.

Marek vypne diktafon. Pak se znovu ozve telefon, vyzvánění.

MAREK:

Ahoj, ne, nejsem mrtvej... blbej vtip. Tak zase někdy, ahoj!

Marek nadechne a vydechne. A pak potichu začne zpívat písničku, kterou si zpívali s Lídou dvojhlasně, zatím co on byl ve sprše.

Písnička pokračuje, ztišuje se.

22

SCÉNA: POŠTA

Zvuk úřadu.

MAREK

Ahoj... dobrý den...

LÍDA

Dobrý den... nezlobte se, ale už zavíráme.

Marek mlčí.

LÍDA
Tak dobře, co potřebujete.

MAREK
Já to... jsem Marek... Marek s
bubínkem. Ze tmy. Jsi to ty?

Lída začne cosi šeptat.

MAREK
Co, tě neslyším...

Lída se zarazí.

LÍDA
Ty si ale vysokej. Tak vysokej.
Nejvyšší ze všech.

MAREK
To ne, mám jenom 185. A ty máš
blond vlasy.

LÍDA
Mm.

MAREK
Můžu tě doprovodit? Prosím?

Změna prostředí, vracejí se noční ulici.

LÍDA
Bylo to těžký, vrátit se... ale
měl si pravdu... asi.

MAREK
No, právě kvůli tomu jsem za
tebou přišel. Mám pro tebe
takovej návrh....

Jejich kroky se pomalu vzdalují...

23 SCÉNA: ZASEDAČKA

Znovu se ozve zvuk mobilní hry. Jako na začátku.

ŠÉF
Tak pojd'me, at' to máme z krku.
Ivane, statistiku. Vypneme ty
telefony.

Zvuk mobilní hry ustane.

IVAN
Tak první teda je můj článek o
drama na volbě miss, druhý je
teda taky můj o šoku na plese a
třetí, třetí je Marek.

Kolegové reagují, přeci jen, to se asi neděje často.

ŠÉF
Tak kdo pojedě na výjezd.

PETR
Sorry, děti jsou nemocný.

ŠEF
Jasný, tak Ivane, Marku.

MAREK
Já nemůžu. Já už něco mám-

PETR
A co jako?

MAREK
Renovuju byt..

24 SCÉNA: MARKŮV BYT

Marek přichází domů, opět zvuk, jako když se vyrazí dveře. Slyšíme zvuk, jak zatahuje závěsy.

MAREK
Donesl jsem nákup!

Ozve se šustění tašek.

LÍDA
Co je tohle?

Šustění.

MAREK
Počkej... to jsou těstoviny... vrtule.

LÍDA
A co je tohle?

MAREK
Tohle jsou jogurty. Koupil sem ti třešňový a já mám bílý.

LÍDA
A jak je rozeznáme?

MAREK
Počkej... tak já na chvíli rozsvítím, jo?

LÍDA
Počkej, to nemusíš. To poznáš po hmatu. Ty sladký jsou takový vroubkovaný...

MAREK

Máš pravdu, už to cítím.

MAREK

Sehnal sem samety na okna. To bude lepší, než ty peřiny.

LÍDA

Jé, ty jsou tak heboučkový. Ty si tak hodný.

Vyškrabávání jogurtu, mlaskání.

MAREK

(s plnou pusou)

No a budu muset napsat ten článek, to bude pěkná otrava.

LÍDA

Mm.

MAREK

Tebe zas nenapadlo, co říct?

LÍDA

Ne, teď jenom jím.

Ozve se zvuk výtahu.

MAREK

Než ses tu objevila, tak jsem se toho výtahu vždycky bál.

LÍDA

To není výtah.

Jejich hlasy se pomalu ztišují.

MAREK

A co to je?

LÍDA

(záhadně)

To je vesmírná raketa.

MAREK

A kam nás doveze?

Lída odpověď už zanikne do ticha.

KONEC